

[Hoff.]

som den lovfæstede Straf for disse Forbrydelser bidrager vi til en Anerkendelse af Modstandsbevægelsens Stikkerhenrettelser, og det skylder vi de Mænd, der har haft Mod til at dømme og henrette en Række Stikkere til Gavn for hele vort Folk.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Paragraffer synes der mig væsentlig Grund til at komme ind paa Bestemmelsen i § 1, Stk. 2, om Straffrihed for saadanne Gerninger, som er begaaet før den 29. August 1943, og hvor Gerningsmanden har handlet i Henhold til Lov eller efter Ordre. Denne meget væsentlige Bestemmelse vil maaske falde adskillige af Modstandsbevægelsens Folk for Brystet, ja, jeg er overbevist om, at Flertallet inden for Modstandsbevægelsen vil være tilbøjelig til at anse det for rimeligt, at denne Bestemmelse blev slettet, og jeg er ganske uenig med det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard i, at hele Loven kun burde omfatte Tiden efter 29. August 1943. Ved nærmere Overvejelse maa man imidlertid indrømme, at Bestemmelsen her i § 1, Stk. 2, for saa vidt er rimelig, som den uden Tvivl svarer til den Indstilling, der fandtes hos største Delen af det danske Folk i de to første Aar af Besættelsen. Men vi maa ogsaa huske, at det netop var i disse første Aar, at Modstandsbevægelsen tog sin Begyndelse derved, at der var enkelte Mennesker i alle Landets Egne og i alle Samfundslag, som følte, at det under disse Forhold var forkert af dem at følge Loven og Myndighederne, naar det stred mod deres nationale Samvittighed. Det var for disse Mennesker ikke et Spørgsmaal om Klogskab, nej, det var deres stærke og levende Retsfølelse, som drev dem til at tage dette Standpunkt, hvorved Grunden blev lagt til den senere saa kraftige Modstandsbevægelse. Jeg behøver i denne Forbindelse blot at nævne Navne som Minister Kauffmann og Dr. Vilhelm la Cour blandt dem, som tog deres Standpunkt og fik Konsekvenserne at føle, den førstnævnte i Form af Afskedigelse og Hjemkaldelse, den sidste i Form af et ham af de danske Myndigheder idømt Fængselsophold.

Selv om vi altsaa maa erkende det berettigede i at opretholde den Bestemmelse, som sætter Skellet ved den 29. August, maa vi samtidig indrømme, at denne Bestemmelse indeholder en Erkendelse af, at det danske Folk som Helhed og dets Rigsdag og Administration først vaagnede op til Erkendelse af Nødvendigheden af at tage Kampen op ved de Begivenheder, der fandt Sted omkring den 29. August 1943.

Der er imidlertid paa et enkelt Punkt en tilsyneladende Inkonsekvens, idet den Linie at lade Gerninger, udført i Henhold til Lov, være straffri, hvis de er udført inden den 29. August, ikke er fulgt i den i Gaar vedtagne Lov om Afskedigelse af de Tjenestemænd af Flaade og Hær, som havde ladet sig hverve til tysk Tjeneste. Vi maa jo indrømme, at de Personer, som gjorde dette, i hvert Fald i en vis Periode handlede efter Lov, idet Forsvarsministerens Skrivelse af 1. Juni 1943 giver Lovhjemmel for Hvervning til tysk Tjeneste. Dette er tilsyneladende inkonsekvent, men det er i hvert Fald ganske rimeligt, at man ikke har ladet Straffelovforslagets Forbehold i § 1, Stk. 2, gælde for Tjenestemænd fra Værnene. Jeg ser heri en ganske rimelig Erkendelse af, at man af vore Befalingsmænd maa kunne vente en mere vaagen national Samvittighed og en større Ansvarsfølelse, end man ellers i Almindelighed kan forlange.

Tilbage bliver saa som et aabent Spørgsmaal, om en Ministers Handlinger i Perioden inden den 29. August bliver straffri efter den paagældende Paragraf. Jeg tænker her specielt paa daværende Minister for offentlige Arbejder Gunnar Larsen, hvis Handlinger, saa vidt jeg kan skønne, maa kunne paatales efter § 13 i dette Lovforslag, forudsat at han ikke er straffri efter § 1, Stk. 2.

Det maa hilses med megen Glæde, at det i § 6, Punkt 3, staar fremhævet, at den, der straffes efter denne Lov, mister Retten til at gøre Militærtjeneste. Vi har alt for længe herhjemme kun talt om Pligten til at værne, indtil Modstandsbevægelsens rivende Tilslutning blandt de ganske unge i alle Befolkningslag viste, at Ungdommen var vaagnet til Erkendelse af, at den havde Ret til at værne sit Land mod Tyranniet og det fremmede Djævelskab. Og det er mit Ønske, at den Aand, der kommer til Orde i dette lille Ord, maa komme til at præge Fremtidens Drøftelser af Forsvarsspørgsmaalet herhjemme.

Endelig staar der i § 16, at den straffes, som paa utilbørlig Vis har modarbejdet Modstandsbevægelsen. Dette frister til et Spørgsmaal om, hvordan man kan modarbejde Modstandsbevægelsen paa tilbørlig Vis.

Naar denne Lov bliver vedtaget, har vi faaet den Hjemmel, som for alle danske maatte være en Nødvendighed, for at Lov og Ret kunde ske Fyldest mod Krigsforbryderne, mod dem, der har forbrudt sig mod det danske folkelige Fællesskabs uskrevne Love. Men det maa med det